

הכהן הגדול שפרשה זו שהוא קורא בעל פה כתובה גם היא בספר התורה?

כדי שלא להוציא לעז על ספר התורה הזה שחסרה בו פרשה.

עוד שנינו במשנה: ו"בעשור לחודש השביעי" של חומש הפקודים — קורא על פה.

והוינן בה: אמאי אינו קורא בפנים הספר? נגלול את הספר, וניקרי מתוכו.

אמר רב הונא בריה דרב יהושע אמר רב ששת: לפי שאין גוללין ספר תורה בציבור, מפני כבוד ציבור שממתין לגלילה.

ופרכינן ונייתי ספר תורה אחרונא, ונקרי בו.

רב הונא בר יהודה אמר: אין מביאים ספר אחר, משום פגמו של ראשון. שלא יטעו לחשוב שהביאו ספר אחר מפני שגילו פגם בראשון.

וריש לקיש אמר: הטעם שאין מביאים ספר אחר הוא משום ברכה שאינה צריכה. שצריך לברך על הקריאה ספר אחר ברכה נוספת, ואין צורך בה, מפני שיכול לקרוא את הפרשה האחרונה בעל פה.

ותמהינן: ומי חיישינן לפגמא?

והאמר רבי יצחק נפחא: ראש חודש טבת שחל להיות בשבת, מביאין שלש ספרי תורות. וקורין פרשה אחת בענינו של יום, שהיא פרשת השבוע, ואחת של ראש חודש, ואחת של חנוכה!

ולא חוששים לפגמו של הספר הראשון!

ומשנינן: במקום שקוראים תלתא גברי

יפסיק התורגמן, שלפני שהמתרגם יסיים את תרגומו יכול הגולל להספיק להגיע לפרשה הבאה, יכולים לדלג.

אך מקשה הגמרא שאי אפשר לתרץ כך את הסתירה:

והא עלה על אותה המשנה במסכת מגילה קתני בברייתא: מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה. ועד כמה מדלג בנביא — בכדי שלא יפסיק התורגמן.

הא בתורה — כלל כלל לא יפסיק!?

אמר אביי: לא קשיא.

כאן שמדלגין, המדובר הוא בענין אחד.

כאן שאין מדלגין המדובר הוא בשני ענייניו.

ומביאה הגמרא ראייה לתירוצו של אביי:

והתניא: מדלגין בתורה בענין אחד, ובנביא בשני ענייניו.

כאן וכאן בכדי שלא יפסיק התורגמן.

ואין מדלגין מנביא לנביא.

ובנביא של ספר שנים עשר [תרי עשר] מדלגין מנביא לנביא, שנחשב לספר אחד.

א-ו ובלבד שלא ידלג אחרונית — מקריאת סוף הספר לקריאת תחילתו.

שנינו במשנה: וגולל ספר תורה, ואומר יותר ממה שקראתי לפניכם כתוב כאן. וממשיך לקרוא את פרשת "ובעשור לחודש השביעי" בעל פה.

ומבארת הגמרא: וכל כך למה צריך שיודיע